

HEILIGE CHRISTOFFELPAROCHIE

GODS WOORD OP ZONDAG

Evangelie, overweging en andere berichten van het pastoresteam

32^e zondag door het jaar, 6 november 2022

Inleiding

‘Geloof jij in de verrijzenis van Jezus?’ Deze vraag klinkt nogal eens, en dikwijls heeft die dan als ondertoon: dat geloof je toch niet? De vraag of Jezus’ opstanding uit de doden waar is, is van alle tijden. In het evangelie horen we dat ook de Sadduceeën twijfelen aan het verrijzenisgeloof en ze confronteren Jezus ermee. Ze zijn erop uit de verrijzenis bespottelijk te maken. Hoe zal Jezus hen te woord staan? En wat betekent het antwoord van Jezus voor ons?

Evangelie: Lucas, 20, 27-38.

In die tijd kwamen enigen van de Sadduceeën, die de verrijzenis loochenen, bij Jezus met de vraag: Meester, wij zien bij Mozes geschreven staan: Als iemand een getrouwde broer heeft die kinderloos sterft, dan moet hij diens vrouw nemen en aan zijn broer een nageslacht geven. Nu waren er eens zeven broers. De eerste trouwde en stierf kinderloos. De tweede en de derde namen de vrouw en de een na de ander stierven ze alle zeven zonder kinderen na te laten. Het laatste stierf ook de vrouw. Van wie van hen is zij nu bij de verrijzenis de vrouw? Alle zeven toch hebben haar tot vrouw gehad. En Jezus sprak tot hen: De kinderen van deze wereld huwen en worden ten huwelijk gegeven, maar zij die waardig gekeurd zijn deel te krijgen aan de andere wereld en aan de verrijzenis uit de doden, huwen niet en worden niet ten huwelijk gegeven. Zij kunnen immers niet meer sterven omdat zij als engelen zijn; en als kinderen van de verrijzenis zijn zij kinderen van God. Dat de doden verrijzen, heeft ook Mozes aangeduid waar het gaat over de braamstruik, doordat hij de Heer noemt: de God van Abraham, de God van Isaäk en de God van Jakob. De Heer is toch geen God van doden maar van levenden, want voor Hem zijn allen levend.

Ter overweging

November is de maand die ons herinnert aan de laatste dingen. In de natuur in onze streken vallen de bladeren

van de bomen en maakt alles zich op voor de winter waarin de dingen stilvallen. Ook in de liturgie worden we erbij bepaald: Allerheiligen en Allerzielen zijn net achter de rug, we hebben daarbij gedacht aan de mensen die we hebben moeten loslaten en die ons zijn voorgegaan op de weg naar het Licht, op de weg naar God. Dat brengt ons bij de eindigheid, de betrekkelijkheid en de broosheid van het leven. Natuur en liturgie gaan hand in hand, het einde van het kerkelijke jaar komt in zicht, we raken aan het diepe geheim van het leven.

In deze tijd staan we meer dan anders stil bij de vraag naar leven voorbij de aardse dood. Lang niet iedereen gelooft er in. Het is ook zo moeilijk daar een voorstelling van te maken.

Dat was in de tijd van Jezus al niet anders. Een belangrijke geestelijke stroming in zijn tijd, was die van de Sadduceeën. Zij waren ervan overtuigd dat er geen leven na de dood was. Met de Sadduceeën heeft



Jezus het vaker aan de stok. Zo ook nu. Deze schriftgeleerden gaan in gesprek, een twistgesprek, met Jezus, niet omdat ze geïnteresseerd zijn in hoe het nu eigenlijk zit, maar ze willen Jezus onderuit halen door hem en zijn ideeën belachelijk te maken. En ze voeren daarbij het voorbeeld op van een leviraatshuwelijk. Dat hield in dat wanneer de echtgenoot van een vrouw overleed, diens broer met haar diende te trouwen opdat zo toch het leven doorgegeven werd. Een voorschrift dat de Sadduceeën gezagstrouwen zullen naleven. Maar met wie is een vrouw dan in het leven hierna getrouwd als zij zeven mannen heeft gehuwd? Voor de Sadduceeën is het helder: dat is godsonmogelijk. Zo

hoor je hen bijna zeggen: dus Jezus, geef maar toe dat je belofte van de verrijzenis op onwaarheid berust.

Eigenlijk gaan ze uit van een negatief uitgangspunt. Ze zoeken niet samen met Jezus naar de waarheid, naar de diepere betekenis. Nee, ze hopen Hem uit te schakelen. Maar Jezus zegt: het leven hierna kun je niet vergelijken met het aardse leven. Het is geen

duplicaat. Daar is geen dood meer en dus hoef je het leven niet meer door te geven door kinderen te krijgen. Hij verwijst naar de andere wereld waar de overledenen zijn verrezen en zijn als engelen, als kinderen van God. En Hij verwijst naar de belangrijke gebeurtenis van Mozes en de brandende braamstruik. Mozes die het volk Israël uit Egypte weg moest leiden en die vraagt naar de naam van God. En dan hoort Hij: Ik-zal-er-zijn-voor-jou. Met andere woorden: God is je altijd nabij. Daarom eindigt Jezus met de woorden: De Heer is geen God van doden maar van levenden.

We zien een en ander ook terug in de natuur.

We kunnen ook in de winter prachtige boswandelingen maken. Maar we lopen dan wel door een bos, waarvan de bomen de indruk maken dat ze dood zijn. Er zit — zo te zien — geen bloei en groei meer in. Eigenlijk moesten we dan heel erg schrikken en bang worden. Bovendien worden de dagen steeds korter en gaat de donkerte (dood) het winnen van het licht (leven) en als dat zo doorgaat, hebben we straks geen dag meer over, hebben we geen leven meer. Maar nee we schrikken niet en maken door die zogenaamde ‘dode’ natuur heerlijke wandelingen. Waarom? Omdat we weten en geloven, dat na de winter de lente komt en alles weer in volle bloei zal staan en de dagen weer zullen lengen. Zo laat de natuur ons een ritme zien van dorheid naar bloei, van zogenaamd dood naar leven, van donkerte naar licht. In die natuur leven wij, die natuur zijn wij! Ook in het leven van ons mensen zien we soms datzelfde ritme op verschillende momenten: het moment van ziek zijn en beter worden; het moment van in de put zitten en het weer zien zitten; het moment van verdrietig zijn en er weer overheen komen.

Deze voorbeelden hebben te maken met af en toe een ‘beetje sterven’ tijdens ons leven. En heel dikwijls zien we, dat mensen er toch weer bovenop komen... ‘een beetje verrijzen’.

In het verlengde hiervan mogen we de vraag stellen: zou het zo dan ook niet kunnen gaan met de echte dood? Mogen we dan ook daar niet hopen op en geloven in een opstaan, een verrijzen? Waarom zou daar ineens dat natuurlijk ritme worden onderbroken?

Waarom zou God die aan Mozes laat weten dat Hij er voor ons zal zijn, dat Hij ons nabij is, ons laten vallen wanneer we sterven? Dat is niet erg logisch.

Jezus heeft door hoe Hij leefde laten zien dat God liefde is. Als iets je lief is laat je dat niet los. Zou dat dan voor God anders zijn?

De grond van leven voorbij de aardse dood heeft alles te maken met Gods liefde voor ons. God is nabij in leven en bij sterven en bij ons verder leven in zijn licht en liefde.

Gebed

God van levenden en niet van doden,
vervul ons met het vertrouwen
dat wie leeft in verbondenheid met U,
door dood en duisternis heen
bij U geborgenheid zal vinden.
Maak ons vertrouwd met Jezus' Woord
dat Gij allen die zich vol verwachting aan U
toevertrouwen,
met vrede tegemoet treedt. Amen.

Alles heeft zijn tijd

Weet je, alles heeft zijn tijd.
Niets gebeurt zomaar.
Alles gebeurt op zijn eigen tijd.
Als mens wordt je geboren en gaat eens weer dood.
En daar tussenin leef je, groei je,
ben je steeds aan het worden.
In zonlicht en schaduw, bij dag en bij nacht,
word je steeds meer mens,
en daarbij heeft alles zijn eigen tijd:
Er is een tijd van krijgen en een tijd van geven.
Er is een tijd dat je zaadjes in de grond stopt
en een tijd dat je bloemen kunt plukken.
Er is een tijd dat je lacht
maar soms moet je ook huilen.
Soms voel je je ziek en dan voel je je beter.
Soms wil je niets zeggen dan praat je honderduit.
Er is een tijd van zoeken en een tijd van vinden.
Soms ben je boos op iemand,
dan houd je er weer zielsveel van.
Zo is er ook oorlog en dan weer vrede.
Er zijn tijden van begroeten
en tijden van afscheid nemen.
En alles heeft 'n zin in een mensenleven.
Het is altijd weer nemen en weer geven,
zoals de zee met zijn eb en vloed,
als zomer en winter, warmte en kou,
leven en dood.. ...en toch weer leven!!

Mededelingen

Aanstaande zondag is er geen livestream vanuit St. Nicolaasga

Alle goeds gewenst en een fijn weekend

Het pastoresteam

Voor de kinderen

Komende vrijdag 11 november is de dag van de heilige Sint Martinus, Sint Maarten.

Hebben jullie je lampion al klaar? En wat je gaat zingen al ge oefend?

Sint Maarten leert ons dat we kunnen delen van wat we hebben. Ga jij dat ook doen?

Gebed

Goede God, soms denk ik alleen aan mijzelf,
dan vergeet ik u en de andere mensen.

Dan vind ik iets zo mooi en kan het moeilijk met anderen delen.

Ik weet dat dit verkeerd is, wilt u mij dit vergeven?

Leer ons warmte en aandacht te schenken
niet alleen aan de mensen ver weg
maar juist ook heel dichtbij.

Laat het licht van Sint Maarten hen ook licht en warmte geven.

Help ons als Sint Maarten te leven en te delen. Amen.

Sint Maarten

Sint Maarten ging te paard door het land,
hij vocht voor de keizer, zwaard in de hand.
De vijand had hij op de vlucht gejaagd,
want dat had de keizer zelf aan hem gevraagd.

Sint Maarten was op weg naar de stad,
toen zag hij dat daar een bedelaar zat.
Die zat te bibberen van de kou,
en Sint Maarten wist niet hoe hij helpen zou.

Sint Maarten nam zijn zwaard en daarmee,
sneed hij toen zijn rode mantel in twee.
De helft gaf hij nu aan de bedelaar,
en zijn vrienden vonden dat een beetje raar.

Sint Maarten zag de dankbare man.
Hij zei: 'Ik wil helpen waar ik maar kan.
Soldatenleven dat is niets voor mij;
voortaan maak ik liever alle mensen blij.

